

Tự truyện
Chủ đề: Hồi ký chiến trường
Tác giả: Phạm Ngọc Hà

“Mùa Hè Đỏ Lửa”

Phi Đoàn Khu Trục 518 VNCH Nhập Cuộc (Phi Long PHẠM NGỌC HÀ/PĐ-518)

Dư âm Tết Nguyên Đán 1972 như còn vẫn vương nơi lòng người Dân, Quân vùng Hoà Tuyên, bên bờ sông Bến Hải. Thì đúng 35 ngày sau, sáng 30 tháng 3, năm 1972. Một cơn bão lửa đạn từ bên kia Bến Hải, đổ ập xuống đầu những người Dân, Quân vô tội, với cả chục ngàn đại pháo, tập kích vùng giới tuyến DMZ [demilitarized zone].

Võ Nguyên Giáp đã triển khai “Quả Đám Thép” mà chúng thường huênh hoang “Đánh cho Mỹ cút, Ngụy nhào” với trên 40 ngàn quân chính quy, trên 400 xe tăng T-54 & PT-76 và hơn 100 đại pháo và các súng phòng không đủ loại, đồng loạt xua quân vượt qua cầu Hiền Lương, xâm lăng Nam Việt Nam.

Với chiến thuật “Tiền pháo, Hậu xung”, quân Bắc Việt đã tràn ngập tất cả các căn cứ hoá lực VNCH, tại vùng DMZ. Chúng ngang nhiên di chuyển trên Quốc Lộ 1 về hướng Đông Hà với tăng đi trước, lính từng thiết theo sau, trên đầu xích xe tăng. Sau 4 ngày tiến công như chỗ không người, quân Bắc Việt tha hồ chém giết, vì chúng không gặp một kháng cự nào đáng kể; địch quân chưa đến, các căn cứ VNCH đã di tản chiến thuật hay tan hàng theo làn sóng dân chạy loạn. Từ mặt trận, những tin xấu thất trận khắp nơi, dồn dập, liên tục gọi về Bộ Tư Lệnh Tiền Phương Sư Đoàn 1/BB. Tại căn cứ Ái Tử, xin tiếp viện khẩn cấp và xin Khu Trục của Không Quân tham chiến.

Trong lúc thập tử nhất sinh này, thời tiết vùng hành quân rất xấu, vì vừa bị qua một cơn bão nhiệt đới, bầu trời đen ngòm, xám xịt, trần mây rất thấp, cao không quá 500 bộ, nắng-kiến-độ (tầm nhìn xa) không quá 250 mét, nên SĐ1/KQ VNCH, đành bó tay. Khu Trục A-37 và F-5 là phản lực cơ siêu thanh, bị giới hạn thời tiết, không tài nào cất cánh được. Không lực Mỹ cũng không khá hơn, các phi công Mỹ còn bị Quốc Hội cấm bay

vùng DMZ. Các phi công VNCH, bay Quan Sát cơ L-19, len lỏi dưới mây, mưa, từ mặt trận gửi về SĐ1/KQ nhiều báo cáo thật tiêu cực: “Thấy bọn VC (Việt Cộng) di chuyển trên Quốc Lộ 1 với tăng dài cả cây số, nóng mặt quá! Phát hiện PT-76 bò lồm ngồm dưới ruộng, tăng T-54 chạy phon phon trên lộ, thấy nực quá! Giá mà có A-1 Skyraider lúc này thì hay biết mấy!” Tin xấu từ chiến trường bay về Thủ Đô Sài Gòn càng lúc càng tệ, báo chí thổi phồng thêm một cách vô ý thức, làm giảm nhuệ khí quân dân miền Nam.

Và... Bộ Tư Lệnh Không Quân đã quyết định mang Skyraiders từ Biên Hoà ra chiến tuyến, nghênh cản quân Bắc Việt tại Đông Hà. Phi Đoàn Khu Trục 518 lãnh ấn Tiên Phong xuất quân ra mặt trận.

Tại phòng hành quân SĐ3/KQ (Biên Hoà) có đủ mặt các phi công Khu Trục 2 Phi Đoàn 514 & 518, các Phi Đoàn Trưởng ngồi bàn Tư Lệnh. Căn phòng chứa gần 100 người mà không khí im lặng, ngột ngạt đã nói lên tầm quan trọng của buổi họp. Sau khi sĩ quan Quân Báo thuyết trình tình hình chiến sự, Thiếu tá Lê Quốc Hùng Phi Đoàn Trưởng Phi Đoàn 518 giới thiệu Thiếu tá Dương Bá Trác, Trưởng Phòng hành quân, sẽ chỉ huy các hoa tiêu Khu Trục Phi Đoàn ra mặt trận. Tướng Tư Lệnh SĐ3/KQ bắt tay từng anh em một, ông nói: “Tôi nhận lệnh từ Bộ Tư Lệnh KQ, chỉ định PD-518 biệt phái Đà Nẵng. Tôi biết các anh sẽ gặp nhiều khó khăn vì thời tiết tại vùng hành quân rất xấu, vì là cuộc chiến xâm lăng, nên ngoài xe tăng, Bắc Việt có rất nhiều súng phòng không và SA-7 hoả tiễn tầm nhiệt, nhưng Skyraiders lại là khắc tinh tăng địch, chỉ có Skyraiders mới có khả năng tiêu diệt tăng hiệu nghiệm nhất trên chiến trường. Chúc các anh em may mắn, thi hành tốt nhiệm vụ”.

Trưa nay mùng 3 tháng 4, 1972 đúng 12:00 giờ trưa, 16 Skyraiders được trang bị Maximum hoả lực, chính thức nhập cuộc “Mùa Hè Đỏ Lửa” với 4 Phi Tuần nặng:

–Thiếu tá Dương Bá Trác bay Lead với 4 A–1, Phi Tuần số 1 với Danh hiệu: Phi Long 31.

–Đại úy Lê Văn Sang Phi Đội Trưởng Phi Đội số 1, Phi Tuần số 2, Danh hiệu Phi Long 32.

–Đại úy Lê Hưng Long Phi Đội Trưởng Phi Đội số 2, Phi Tuần số 3, Danh hiệu Phi Long 33.

–Đại úy Phạm Ngọc Hà Phi Đội Trưởng Phi Đội số 3, Phi Tuần số 4, Danh hiệu Phi Long 34.

Đây là một phi vụ hành quân đặc biệt, hứa hẹn nhiều nguy hiểm khi trực diện “Ăn thua đủ” với quân BV, cũng là dịp để thi thố tài năng của phi công VNCH. Một chiến tích trong suốt chiều dài bay bổng của đời phi công VNCH. Có ai ra trận mà đùa với tử thần, súng đạn không có mắt, Skyraiders được mệnh danh là “Quan tài biết bay”, dù được bọc thép phòng lái, bảo vệ sinh mạng cho phi công, nhưng khi gặp cơn mưa đạn thì cũng “Bù trất”, chúng tôi như một “Kinh Kha bay đi giết giặc”, “Đi không ai tìm xác rơi”. Nhưng tất cả các phi công đều có tinh thần chiến đấu rất cao, hăng say và hãnh diện được tham chiến.

Sau gần 3 giờ bay, 4 phi đội đã hạ cánh an toàn tại Đà Nẵng, 16 Skyraider với bom đạn nặng trĩu dưới cánh, chúng tôi di chuyển, đậu trước phòng hành quân SĐ1/KQ. Tất cả các phi công Khu Trục tham chiến “Mùa Hè Đỏ Lửa” được trình diện Tướng Tư Lệnh SĐ1; Ông hoan hỷ welcome chúng tôi và bắt tay từng người một, SĐ1 dành cho chúng tôi 2 trailers, đặt phía sau phòng hành quân và một xe pick-up màu xanh KQ để di chuyển. Thiếu tá Biệt Đội Trưởng yêu cầu SĐ cấp cho một xe Van, hay xe có mui để chở phi hành đoàn đi bay, để thỏa mãn nhu cầu, Tư Lệnh đổi cho chiếc pick-up khác đã được kiến tạo đóng thêm một cái chuồng cu ở thùng sau bằng ván ép trông thật nghèo nàn, nhưng cũng tạm được, vì mình đi “oánh giặc” mà, “có sao chơi vậy”! Chúng tôi lên xe, 3 ông leaders ngồi trước, còn lại 14 ông ngồi thùng sau với nón bay, súng ống và trang bị phi hành nghệt cứng... Trailer #1 phía trước 1/3 làm phòng hành quân, 2/3 phía sau có hàng giường hai tầng dành cho các Leaders nghỉ ngơi, còn căn trailer #2 cho tất cả các hoa tiêu còn lại, mạnh ai nấy tìm giường mình là nằm vật xuống nghỉ ngơi.

Thiếu tá Biệt Đội Trưởng quay máy gọi check weather cả Mỹ lẫn Việt, được các Quan Sát cơ bao vùng ngoài chiến trường cho biết thời tiết không khá hơn bao nhiêu, trần mây được gần 900 bộ, không có mưa.

Điện thoại reo vang, Thiếu tá BĐT bốc máy: “Biệt Đội Trưởng, Tôi nghe!”

(Anh em chúng tôi bu quanh nghe điện đàm) bên kia là tiếng Tướng SĐ1: “Anh Trác hả! Khánh đây, Tôi bị bên bộ binh kêu réo, họ yêu cầu mình tham chiến, Anh xem mình có thể đi hành quân ngay được không?”

Thiếu tá BĐT ngáp ngừng trả lời: “Thưa Tư Lệnh, trần mây thấp không quá 800 bộ, tầm nhìn xa không quá 1/2 mile, Khu Trục lên không được.”

Chả cần đợi quá năm phút, Tướng Tư Lệnh SĐ1/KQ gọi lại, Ông năn nỉ: “Anh em Khu Trục thông cảm cho tôi, quân bạn kêu réo từng giờ từng phút. Họ chịu đựng địch tấn công cả 4 ngày đêm rồi. Tướng Bộ Binh Bộ Chỉ Huy Tiền Phương ra lệnh cho tôi tham chiến. Họ chả biết gì về Không Quân hết, nghe nói mình có Skyraiders ra tăng phái, đã đáp Đà Nẵng rồi thì phải lên hành quân, mong Anh giúp cho. Quân bạn chỉ mong nghe được tiếng máy bay Khu Trục trên vùng để lấy lại tinh thần chiến đấu cho họ.”

Thiếu tá BĐT/518 trả lời: “Thưa Tư Lệnh cho tôi năm phút. Tôi sẽ trả lời ngay.” Ông cúp máy, nhìn chúng tôi, ông nói tiếp: “Tôi biết trong các Anh có người đã bay hai volles hôm nay. Ông Tướng KQ bị Tướng Bộ Binh hành quá! Quân bạn dưới đất chịu tổn thất rất cao. Anh em Lục quân lội xình, lội mưa, cực khổ cỡ nào? Vì tình thế bắt buộc, tôi yêu cầu có anh em nào tình nguyện đi phi vụ này không!”

(Cả phòng im lặng... Ngu sao! “Đi chết”, mấy ai volunteer...)

Một phút sau, Thiếu tá Trác cười buồn thông cảm, nhưng ra lệnh như sau: “Không có ai tình nguyện hết, thôi hai ông Đại úy Lê Văn Sang và Đại úy Phạm Ngọc Hà biết ý đi chứ, vừa thâm niên, vừa là Phi Đội Trưởng, vừa pass khoá Phi Tuần Trưởng nữa, đi chiêu đầu, còn đợi gì nữa!”

Đại úy Sang có nick name là “Chú Thòong” (ăn bất cứ gì cũng phải có xì dầu) nháy mắt với tôi và nói: “2 thằng mình cùng Khoá 64B & D, lên thì lên chứ, sợ gì vợ thằng Tây! Tôi đi Lead, Hà đi Wing OK!”

Thiếu tá Trác nói theo: “2 ông lấy AD-6 Bom nổ, không đi AD-5, Good luck!”, Sau đó, ông gọi điện thoại cho Tư Lệnh SĐ1/KQ và cho tên phi hành đoàn.

“Danang Tower, Dragon-41 call, over!” Tôi gọi Tower xin cất cánh.

“Dragon-41, Danang Tower, go ahead!”

“Dragon-41, 2 A-1, Hot Scramble!”

“Dragon-41, cleared for scramble!” (Scramble: cất cánh khẩn cấp)

Đại úy Sang và Tôi cất cánh khẩn cấp. 2 Skyraiders lấy hướng Bắc đi Đông Hà, lượn xup bay trong mưa phùn, giữ cao độ 500 bộ dưới mây. Đại úy Sang gọi: “Phi Long 42, đây một gọi!”

“Phi Long 42, nghe 5!”

“Radio của 41 receiver nghe bạn và Tower rất tốt, nhưng Mic. của Tôi ‘bết’ quá, lúc tốt lúc xấu, Anh take lead, tôi đi Wing. OK!”

“Roger, Tôi take lead, nhận rõ”

Tôi tổng ga bay về phía trước thành lead, để phi cơ của Đại úy Sang thành số 2.

“Panama, Panama, Dragon-41!” Tôi gọi đài kiểm báo, Rada vùng hành quân.

“Dragon-41, Panama!”

“Dragon-41, Hai phi cơ A-1 Skyraiders cất cánh tại Đà Nẵng, 4:00PM, đi Đông Hà”

“Panama nhận rõ, Dragon-41, Quân bạn chờ Skyraider từng giây từng phút, chúc các bạn lucky, không có pháo binh”

Lúc này tôi nghe tiếng Đại úy Sang lầu nhàu trên tần số: “Phi cơ gì mà canopy không đóng kín, mưa giột ướt cả áo ngoài, quần trong, lạnh ‘Cậu Em’ quá!!!”

Tôi bấm máy: “Chít! chít!” cười hì hì.

“Phi Long 41, đổi qua tần số FAC!” (FAC: Forward Air Control)

“Roger, Phi Long 41!” Tôi đổi qua tần số phi cơ Quan Sát chiến trường, Radio check, OK good!

“Martha-01, Dragon-41!” Tôi gọi phi công L-19. “Dragon-41, đây Martha-01 nghe!”

“Dragon-41, hai A-1 Skyraiders 16 bom nổ GP 500 và 800 viên cà-nông 20ly”

“Welcome Dragon-41. Từ bốn ngày qua bọn VC quậy quá, chúng có cả 100 chiếc tăng T-54 & PT-76, quân bạn chờ Skyraiders tham chiến. Mục tiêu cho bạn là hai tăng T-54 nằm bờ phía Bắc sông Miêu Giang, bên ta có hai tăng M-48 nằm bờ Nam, lúc này hai bên đang độ súng, mở màn chiến đấu, Skyraiders ‘Búng 2 con cua’ T-54 OK!”

“Martha-01, Dragon-41 nghe bạn rất rõ, mục tiêu là hai con cua nằm bờ Bắc sông Miêu Giang, mình sẽ vào ‘chôm’ hai con cua này OK!”

“Phi Long 42 nghe rõ! bạn cứ yên chí để hai con của đó cho tôi!”

“Dragon-41, đây Martha-01, trần mây tại sông Miêu Giang, chỗ bốn xe tăng từ 900 tới 1000 bộ, không có mưa, clear cho bạn đánh võ tự do”

“Martha-01, Tôi thấy bạn rồi, hướng 5 giờ thấp, 41 đang bay bên phải sông Thạch Hãn, đã thấy vị trí tăng địch, Dragon-41 sẽ line-up từ ngã ba sông Thạch Hãn và sông Miêu Giang, từ Đông sang Tây, đánh một pass salvo B-52.”

“Roger, Dragon-41, Bạn sẽ oanh kích từ Đông sang Tây, One pass B-52. Không thấy có phòng không nặng, nhưng chắc chắn có nhiều đại liên từ PT-76 bắn lên phi cơ bạn, ghi nhận có mấy chiếc đang bò dưới ruộng.”

Tôi gọi Đại úy Sang trên tần số: “Phi Long 42, đây Phi Long 41”

“Phi Long 42, nghe!” Phi cơ số 2 trả lời.

“Phi Long 41 sẽ đánh truy kích từ Đông sang Tây, dọc bờ sông Miêu Giang, tiêu diệt 2 tăng T-54, làm một pass salvo B-52, sau oanh kích, chui xuống mây, bay ‘Rase-mottes’ (kiểu bay thấp sát ngọn cây) để tránh phòng không, hờn ai nấy giữ, không vào formation (bay tập đoàn), bay ra hướng biển về đáp, OK!”

“Roger, Phi Long 42, truy kích one pass salvo B-52, ‘Thả pháo’ là nghề của chàng mà! Thấy hai con của thơm quá!”

Tôi ra lệnh tiếp: “Phi Long 41, Combat Power 40/2600 (Đây là cơ chế lực đẩy của đầu máy khi oanh kích: 40 inches độ hoà khí và 2600 vòng quay cánh quạt). Set-up Collimateur (Chỉnh độ máy nhắm). Thả bom nổ nhớ kéo lên trên 1000 bộ, over!”

“Roger, Phi Long 42” (Đại úy Sang nhận rõ).

Xa xa tôi thấy một vòng cầu lửa từ đạn pháo bắn qua, bắn lại giữa bốn xe tăng: hai T-54 nằm yên bờ Bắc tác xạ, còn hai M-48 VNCH, sau mỗi quả đạn bắn tăng địch, lùi lại phía sau mười mét đến mười lăm mét, reload đạn xong, lại bò lên bắn tiếp, có lẽ đây là kỹ thuật của xạ thủ M-48 dùng để xạ kích được linh hoạt hơn.

Chuẩn bị vào vòng oanh kích.

Tôi gọi Quan Sát cơ tiền tuyến: “Phi Long 41, Armament switch ON, số 1 in hot!”.

Tôi đưa phi cơ vào sông Miêu Giang, line-up bờ phía Bắc, tấn công từ Đông sang Tây, tăng thêm ga, kéo đầu phi cơ lên sát trần mây, kéo lên chui vào mây... Kéo lên nữa, liếc

nhìn chằm chằm hồng ngoại tuyến từ máy nhắm di chuyển, cách tăng địch 200 mét, Tôi bấm nút bom 8 lần, cùng lúc tay trái kéo cần Manual release bom salvo hết bom đeo dưới cánh, “Doạ xuống đầu” 2 tăng địch. (Vì thời tiết quá khắc nghiệt, nên Khu Trục phải áp dụng thể đánh này, thả bom ở cao độ thấp, thể đánh này rất nguy hiểm, đôi khi còn bị chính miếng bom của mình giết mình.

Năm giây sau, một loạt tám tiếng nổ kinh hoàng, đỉnh tai nhức óc của bốn tấn bom công phá. Sức phản hồi rất mạnh, nhồi phi cơ của tôi lên cao, nhủi đầu về phía trước, làm rung mạnh Khu Trục cơ Skyraider mà tôi đang lái.

Tôi nghiêng cánh trái 90 độ, ngoái đầu nhìn ra sau, thấy một bức tường lửa, khói đen bốc lên cao gần 200 bộ, kéo dài phủ chụp lên hai tầng địch, và một tiếng nổ lớn với cột khói đen xoáy cao vút lên không. Chứng tích một tăng đã bị “Bulls eyes” (Trúng đích).

Tôi bay chui ra khỏi mây, xuống thấp, lượn trái bay về phía quân bạn, cùng lúc tiếng phi công Quan Sát vang lên trong nón bay:

“Phi Long 41, bạn đã ‘độp’ một con cua rồi, bạn đánh đẹp lắm, báo cho bạn biết, tôi quan sát thấy cả chục họng súng bắn lên bạn từ PT-76 bò lổm ngổm dưới ruộng”

“Cám ơn bạn quá khen, thường thôi, Skyraider ra chiêu đầu, được như vậy cũng đủ an ủi cho quân bạn dưới đất”

Bay phía sau M-48, tôi thấy quân bạn reo mừng, giơ tay lên trời vẫy chào, và cho nổ bốn trái khói xanh, đỏ, trắng và vàng.

Đại úy Sang vào vòng bắn, tiếng ông vang trên tần số: “Phi Long 42 in hot!”

Chiếc số 2 kéo lên cao, cao nữa chui vào mây, và năm giây sau bốn tấn bom GP rời cánh theo hàng chữ nhất và một bức tường lửa nữa đã được phi cơ số 2, dựng lên cùng chỗ hai tầng địch, dài hơn 200 thước, khói đen nghi ngút bao trùm không gian, tiếp theo hai tiếng nổ phụ chất chứa, với hai cột khói khổng lồ xoáy tròn, bốc lên cao.

Tiếng phi công Quan Sát bay L-19, la lên: “Phi Long 42 ‘Đánh như đẽ’, có hai tiếng nổ phụ, (phi cơ) số 2 đã ‘ăn gỏi’ chiếc tầng thứ 2 và một kho đạn của VC”

“Ê! báo cho 42 biết, bạn bị dưới đất bắn lên te tua đó nghe!”

Đại úy Sang trả lời: “Cám ơn bạn, Tôi thấy mấy con cua đồng bắn (phi cơ) số 1 và lúc tôi vào vòng bắn đã thấy chúng dàn chào lịch sự lắm!”

Đại úy Sang gọi Leader: “Phi Long 41, bạn hold bên ngoài, để tôi, 42 vào một pass nữa, tặng thêm cho mấy con cua PT-76 800 viên đạn canon 20ly ‘cho bõ ghét’!”

Thế là Đại úy Sang từ 800 bộ, dưới trần mây đen ngòm, mưa lất phất, lật một phút, làm vòng bay 180 độ, picker rải 800 viên canon bắn dọc mé bờ ruộng và cả ngàn tiếng nổ ròn rã; vì canon 20ly đụng đất sẽ nổ lần thứ hai.

Thấy (phi cơ) số 2 xuống quá thấp, đụng ngọn cây mới chịu kéo đầu phi cơ lên.

Tôi thót ruột la lên: “Phi Long 42 hot vừa thôi chứ, nóng quá không nên! Bọn chuột lắt đã trốn mất hết rồi, về đáp tối rồi!”

Tiếng (phi công) số 2 lảm bảm: “Phi Long 42 đánh chưa đã tay, hẹn ngày mai mình quay lại đây sớm, OK!”

Tôi trả lời Đại úy Sang: “Thôi đi bố! trời tối rồi, chưa có cơm nước gì hết. Hồi sớm cất cánh từ Biên Hoà ra Đà Nẵng, tôi vừa bay vừa ‘ngón’ được có ổ bánh mì xiu-mại và một cái bắp luộc. Về đáp tôi cần phải phải làm bốn phen người lịch sự nữa chứ!”

“Hề! hề! Về thì về, Phi Long 42 đang bay ra biển!” Đại úy Sang ôn tồn đáp lễ...

Ánh tà dương đang lui dần về phía chân trời. Lúc này đồng hồ chỉ đã hơn 6 giờ chiều.

Tôi gọi (phi công) số 2: “Phi Long 42, Tôi thấy bạn rồi, hướng 1 giờ – cao, mạnh ai nấy đáp, OK!”

Mặt trời đã lặn, một màu đen bao phủ bốn bề, nhà nhà đã lên đèn, chợt tiếng (phi công) số 2 gọi: “Phi Long 41, số 2 gọi!”

“Phi Long 42, go ahead!”

“42 bị ‘Electrical Failure’; đèn đóm trong phòng lái tắt ngóm, tối thiu!”

Tôi bấm máy trả lời: “Phi Long 42, bạn có mang theo flash light không? Trả lời!”

“Phi Long 42 có cả hai đèn bấm, 1 lớn và một pen light!”

Tôi lắc cánh phải, nghiêng cánh phải 20 độ, nói tiếp: “Phi Long 42, bạn vào formation sát cánh, tôi dẫn bạn về đáp!”

“Bạn dùng pen light ngậm vô miệng để nhìn đồng hồ đáp, OK!”

“Roger, Phi Long 42!” (Đại úy Sang nhận rõ).

Phi cơ số 2 vào formation sát cánh, ở vị thế 45 độ, đầu cánh clear đầu cánh. Đây là một phi trình rất quan trọng, 2 phi cơ bay sát cánh với nhau, cánh quạt của (phi cơ) số 2, tưởng chừng như muốn chém vào đầu cánh phải của (phi cơ) số 1, có nghĩa là phi công bay (phi cơ) số 2 hoàn toàn tin tưởng vào leader, chỉ biết ngóng cổ bay bám sát phi cơ lead trong mọi thao tác, lên xuống, nghiêng cánh, lơ dềnh một tích tắc, để 2 phi cơ đụng vào nhau là “đi đoong ngay”.

Leader bay vị thế số 1 phải bay rất là smooth (bay thật chuẩn và đầm) để đưa Wingman về đáp. Về đến phi trường, vào Strait-in approach từ 1000 bộ, đưa (phi cơ) số 2 xuống minimum altitude (cao độ tối thiểu) trên đầu phi đạo. (phi cơ) Số 1 tách trái đội hình để (phi công) số 2 ngậm đèn pin chiếu vào các phi kế mà tự đáp một mình. Sau khi tách

phải, tôi “Go around” (làm vòng bay khác) để đáp sau phi cơ Đại úy Sang. Phi cơ của tôi về đến bãi đậu, đồng hồ chỉ 7:00 giờ tối.

Vào phòng hành quân, tôi đã thấy Đại úy Sang đứng chờ, mồ hôi ướt sũng cổ áo bay. Tướng Tư Lệnh ĐĐ1/KQ và các Đơn vị Trưởng đã được các phi công Quan Sát mặt trận báo cáo phi công Khu Trục hạ được 2 tăng địch, đã có mặt tại cửa chúc mừng và khích lệ.

Tôi bắt tay Đại úy Sang, vừa cười vừa chỉ vào cổ áo của ông, chế nhạo: “thời tiết lạnh, gió bờ biển, đi bay hành quân về mà mồ hôi của ông ra như tắm thế này, tội chưa!”

Đại úy Sang cười nói: “Ông ‘đi’ tôi quá, bắt tôi formation đeo theo ông cả gần một tiếng, mệt gần chết, quên cả buồn đái...!”

Hai đứa chúng tôi cười vang, hào khí ngất trời! Đánh dấu một phi vụ hành quân hoàn hảo, nguy hiểm. Vừa bay ngày, vừa đáp đêm, để nhớ đời...

NGÀY THỨ HAI THAM CHIẾN “MÙA HÈ ĐỎ LỬA” 4/4/1972.

Bình minh vừa ló dạng, với tia nắng chói chan chiếu qua cửa sổ, báo hiệu một ngày nắng đẹp, sau cả tuần qua u ám. Hôm nay thời tiết trong sáng, xa xa trên bầu trời xanh lơ, một vài cụm mây trắng trôi lang thang vô định.

Các phi công Quan Sát đã ra mặt trận từ tờ mờ sáng, gọi về báo cáo, đã phát hiện cả trăm tăng địch ở phía Bắc Đông Hà. Xin Skyraiders lên gấp ASAP.

Sư Đoàn 1/KQ hôm nay bừng dậy đầy phấn khích. Hứa hẹn sẽ tung ra những đòn “sấm sét” thật ngoạn mục; với tất cả hoả lực của Không Quân đã bị dồn nén cả tuần qua, vì thời tiết xấu. Tướng Tư Lệnh và các Đơn Vị Trưởng đã hiện diện đầy đủ tại Bộ Tư Lệnh Không/Sư Đoàn theo dõi bước chân của các anh em phi hành qua cả chục máy truyền tin UHF phát trực tuyến từ mặt trận. Tinh thần chiến đấu của các phi công lên rất cao. Anh em nào cũng hồ hởi, hăng say mong ra tuyến đầu để thử lửa với tăng địch. 16 Skyraiders chia ra 8 Phi Tuần. Tất cả ra quay máy rời phi đạo, bay ra mặt trận như những Kinh Kha “Đi không ai tìm xác rơi”. Nói vậy chứ, dưới đất lúc nào cũng túc trực hai đội trực thăng, mỗi đội có 1 Medivac và 2 gunships. Lúc nào cũng sẵn sàng quay máy khi hữu sự và khẩn cấp bay vào vùng địch “Bốc” pilot bị bắn rơi. Các A-1 quần thảo với tăng địch, mỗi trái bom rời cánh là một tăng địch nổ tung. Các anh đánh bom thật “đã tay”. Đây là một chiến tích khó quên của đời bay bổng. Các phi công trẻ đầy nhiệt huyết được thoả chí tang bồng. Mỗi Phi Tuần khi ra đi đều mang về thành tích tiêu diệt ít nhất 2 tăng địch. Có phi công đánh hết bom về đáp, đứng chờ ngoài phi đạo cho các anh em vũ khí reload bom đạn, xong là cất cánh làm 1 phi vụ kế tiếp, mệnh danh là “sẵn tăng địch”. 16 Skyraiders cả ngày “vật lộn” với tăng địch, chả có lúc nào động cơ được nghỉ ngơi cho nguội máy. Năng nổ nhất là Trung úy Phan Quang Tuấn (Thứ nam của Quốc Vụ Khanh Phan Quang Đán) hạ được 17 T-54 và Trung úy Trần Thế Vinh, nick name là “Vinh Tô

Tô”, hạ được 21 xe tăng. Các anh là những “hung thần diệt tăng, VC Killers”. Các anh là loại “Điếc không sợ súng”, cứ bay ra là gặp tăng địch, bằng mọi giá phải hạ được 2 T-54 mới chịu về đáp.

Nhân dân thị xã Đà Nẵng thưởng mỗi xe tăng bị hạ \$10,000 đồng. Vinh ra toà thị chính ôm về \$210,000 đồng chia cho các anh em phi đạo, vũ khí, các Phi Đoàn Quan Sát và Phi Đoàn A-37.

Sáng nay 4/4/1972, Tôi mang nón bay, áo lưới, trang bị phi hành cho phi vụ cuối T.O.T 12:00 trưa (TOT: Time On Target). Bỗng có một ông Mỹ, mặc đồ trận, bước vô Phòng hành quân – Biệt đội Khu Trục. Ông tự giới thiệu tên và là Phóng viên báo “The Anderson Herald Newspaper” bên Mỹ, ông xin đi bay phi vụ hành quân của tôi, tôi ngạc nhiên và hỏi ông:

“Đây là phi vụ hành quân ‘săn’ chiến xa VC, nguy hiểm lắm!”

Ông trả lời: “Tôi rất thích thú để có được 1 cảm giác mạnh, về viết lại những gì chính mắt tôi được xác tín ngoài mặt trận”

Tôi chấp thuận, gọi phòng hành quân lấy 1 AD-5 cho leader. Tôi trang bị nón bay, áo lưới, trang bị phi hành cho ông Phóng viên Chiến trường.

Trên đường ra phi cơ, tôi gặp Thiếu tá Lê Quốc Hùng, Phi Đoàn Trưởng Phi Đoàn 518, ông nói: “Bộ Tư Lệnh SĐ3/KQ tôi qua được tin phi vụ đầu nhập cuộc, Skyraider Hà và Sang đã hạ được 2 T-54, anh em Không Quân Biên Hoà rất hứng khởi. Nên sáng sớm hôm nay tôi phải mang gấp thêm 2 Skyraiders nữa ra tăng cường!”

Ông còn dặn tôi thêm: “Lên vùng, Hà gọi trên tần số báo cho Trung úy Trần Thế Vinh và Phan Quang Tuấn (Thứ nam của Quốc Vụ Khanh Phan Quang Đán) là Thiếu tá PĐT đã đáp Đà Nẵng với thêm 2 AD-6 tham chiến cùng các anh em Phi Long!”

Ông cũng đem ra quyết định thăng cấp đại úy thực thụ cho Vinh và Tuấn. Ông hẹn sẽ có 1 châu khao lon tại Phi Đoàn, khi hết biệt phái, lúc anh em trở về Biên Hoà.

Mục tiêu của tôi hôm nay là 2 tăng T-54 tại 8 miles phía Nam vùng Phi Quân Sự DMZ. Kết quả oanh kích từ DBA: chúng tôi hạ được 2 T-54.

Phi Tuấn tôi về đáp Đà Nẵng, lúc đi hành quân, ông phóng viên chiến trường rất hăng hái, nhiều thích thú nhưng khi về đáp thấy ông bí xì, mặt xanh ròn, tháo nón bay mồ hôi vã ra như tắm, bước đi xiêu vẹo thật tội nghiệp!

Tôi hỏi: “Do you enjoyed this combat mission?”

Ông phóng viên trả lời: “Wonderfull! Magnificent!”

Sau 30/4/75 di tản. Tôi vào Internet, tìm trên Google với “VNAF Skyraiders” tag, rất ngạc nhiên được đọc bài báo của ông viết về chuyên bay trên Skyraider, phi vụ 4/4/1972, trên báo “The Anderson Herald Newspaper”. Tôi đính kèm để hầu các bạn thân hữu.

Tại phòng hành quân báo cáo kết quả hậu phi vụ. Tôi gặp hai ông Trần Thế Vinh, nick name “Vinh Tô Tô” và Phan Quang Tuấn, nick name “Tuấn Kilo” hay “Tuấn Khùng”.

Nói là khùng mà khôn bỏ mẹ! (lấy một lon trung úy bẻ đôi, rồi mỗi ông trên nón “Calô” được gắn thêm một bông mai mới tinh).

“Mùa hè đỏ lửa” đã lửa đỏ cả đoàn quân hùng hậu xâm lăng từ phương Bắc. Bắc Việt đã xé hoà ước Genève-54, vi phạm hiệp định ngưng bắn ký kết giữa Mỹ và Bắc Việt, rồi “Invasion of South Vietnam”. Tất cả hoàn toàn nằm trong quỹ đạo của Mỹ; một đạo diễn thâm hiểm, đã kế hoạch cho chiến tranh Việt Nam.

Quân Bắc Việt dùng “Biển người” thì Mỹ đáp trả bằng “Biển lửa” để trừng phạt quân Bắc Việt. Mỹ đã cho Skyraiders VNCH, mang bom CBU-55, dưới quyền chỉ huy của tướng 2 sao, Homer Smith, nhận lệnh trực tiếp từ tướng 4 sao “John D. Lavelle”, Tư Lệnh Đệ Thất Hạm Đội. Mục tiêu là tấn công Trường Trung học Đông Hà; nơi bộ chỉ huy và đoàn quân xâm lăng tập trung dưới mái trường. Tướng Homer Smith bay trên OV-2, Danh hiệu “Diamond Blue” hướng dẫn Khu Trục Skyraider, danh hiệu “Sapphire”.

Đây là một phi vụ “không số”, “không nghe” và “không thấy” mà Đại úy Phan Quang Tuấn đã được tham chiến ở cương vị Wingman #2. Khi “Diamond Blue” ra lệnh oanh kích mục tiêu chính: là trường Trung học Đông Hà, “Sapphire #1” không nhận lệnh oanh kích vì lý do trường học và nhà thương, thường là nơi dân chúng chạy loạn (từ Bến Hải về) nghỉ chân hay tá túc.

“Leader #1” xin làm một “Low pass”, quan sát tình hình; khi xuống thấp, phát hiện nhiều nón lá vẫy chào và từ cột cờ được kéo lên một lá cờ vàng 3 sọc đỏ.

“Diamond Blue” Tướng Smith vẫn ra lệnh tấn công, vì đây là điểm tập trung với Bộ Tư Lệnh VC. “Sapphire #1” vẫn còn do dự, xin xuống làm một “Low pass” nữa, “Diamond Blue” chấp thuận, lần này “Sapphire #1” bắn sát cửa sổ bên phải trường trung học, 1 raphal 800 viên đại bác 20ly. Từ xa chúng tôi đã nghe thấy 800 tiếng nổ chát chúa, cây nát mặt đất thành một đường dài. Vì đạn 20ly nổ lần thứ 2 khi đụng đất.

Vài tích tắc sau, biết đã bị bại lộ, bọn VC bung ra trước sân trường như đàn ong vỡ tổ. Lúc này “Sapphire #1” đã bay trở tới sát mái trường, mục đích đích xác bộ đội VC, chen

chúc nhau chạy đen ngòm sân trường và phân biệt rõ ràng là họ vắc cái nào là “AK-47” cái nào là “đòn gánh”.

Ông la lên: “Đúng phóc tổ kiến lửa”.

Ông kéo lên đủ cao độ, report oanh kích: “Sapphire #1 in HOT!” Và chỉ một trái bom rời cánh, đã bung ra 3 quả bom nhỏ, được treo bằng 3 cái dù trắng treo lơ lửng trên không; được gió thổi, dạt qua 3 phía, từ từ đáp xuống, khi còn khoảng 100 bộ trên mặt đất, nổ thành 3 tiếng nổ lớn, phục xoè ra 3 khối lửa “màu xanh rờn”, như màu xanh của đèn hàn xì trên tay máy ông thợ hàn. CBU-55 là loại “Fuel-Air Explosive”, một loại bom hơi ngạt, khi nổ, diệt hết oxygen [dưỡng khí] trong phạm vi sát hại có bán kính 2.5 miles, bằng diện tích trên 5 mẫu, chiều cao 2000 bộ; nếu phi cơ bay dưới 2000 bộ khi thả bom, là “you killed yourself”.

Sau khi bom nổ, phi cơ của chúng tôi bị đẩy lên cao vì một áp lực khổng lồ bao trùm không gian. Một bầu không gian trầm xuống, hoàn toàn vắng lặng. Không khí bị ép mạnh, nhồi thành một làn sóng vô hình, tới nỗi chính mình nghe được tiếng tim mình đập.

Nhìn xuống mục tiêu: sân trường từ màu cát trắng tươi của miền Trung, đã biến thành một tấm thảm đen xì đầy xác người “Sinh Bắc, tử Nam”.

5 phút sau, Wingman Đại úy Phan Quang Tuấn xin oanh kích: “#2 in HOT”.

Lập tức trên băng tần của tiếng F.A.C. Tướng Homer ra lệnh: “NO, Sapphire #2 High and Dry, you’re Barbecue all,” “you want to get kill by your bomb!”

Sau 15 phút, chúng tôi bay xuống thấp; vòng qua, vòng lại để Quan Sát. Thật rùng rợn và thật hối hận; hệ lụy chiến tranh đã xô đẩy anh em giết nhau. Dù sao, họ cũng là con dân nước Việt. Chiến tranh tàn nhẫn quá. Mảnh đất thân yêu của chúng ta chỉ là nơi bọn “Bọn đàn anh” thử đủ loại vũ khí, là một “Killing Field” cho người dân vô tội ở hai miền Nam Bắc. Phi Tuần “Sapphire” còn 15 quả bom, được “Diamond Blue” cho rải “Zic-Zac” đều hai bên Quốc Lộ 1, để double killed những anh Vệ mào còn lang thang sót lại. (Sau phi vụ này, chúng tôi bỏ ăn 3 tháng). Biết nói sao đây! Làm thân phi công Khu Trục chỉ biết “Lệnh chỉ đâu, đánh đó”. Thiên Lôi mà! đến khi gãy cánh, chả biết mình hy sinh cho ai? Cho lý tưởng gì?

Thử hỏi, Võ Nguyên Giáp, 1 tướng 4 sao lừng lẫy với hào quang “Điện Biên Phủ” với tư cách Tổng Tư Lệnh, đúng 12 giờ trưa ngày 30/3/1972 đã bắn phát súng lệnh, mở màn chiến dịch “Nguyễn Huệ”, người muốn viết lại lịch sử “Quang Trung đại phá quân Thanh vào ngày Tết năm xưa”. Họ biết Mỹ dàn dựng sau Hiệp ước Paris. Mỹ cần một thời gian từ 16 tháng cho đến 2 năm để thu xếp miền Nam. Biết được dã tâm của Mỹ, Bắc Việt ngu gì tin Mỹ, đã ký hiệp ước để Mỹ ra khỏi Việt Nam, nếu họ chờ tới 30/4/1975 sẽ bị “MỸ

xích hoá”, nên 30/3/1972 đã declared “Một trận địa chiến” với một hỏa lực hùng hậu như vậy, mà chỉ đi được 30 cây số thôi sao? Họ hy vọng chỉ cần 30 ngày đi bộ, đoàn quân xâm lăng sẽ chiếm được Sài Gòn vào cuối tháng Tư, năm 1972. Lúc đi thì ồn ào, lúc về thì âm thầm ôm hận. Bao nhiêu hy vọng thôn tính miền Nam, chiếm được Sài Gòn bằng chính tiềm lực quân sự của họ, bị tiêu tan vào mây khói.

Sư Đoàn Sao Vàng từ ngã ba biên giới, theo đường Số #9 vào Đông Hà, để thu dọn chiến trường. Chúng dồn mọi phần uất lên đầu người dân vô tội, bằng cách hướng tất cả các họng súng lớn nhỏ, kể cả càn-nông 105 và các đại pháo đủ loại, xuống Quốc Lộ 1 trực xạ thật tàn bạo, tán tận lương tâm, chém giết, tiêu diệt bất cứ động vật nào di chuyển từ Hải Lăng về Mỹ Chánh. Cảnh tượng thật kinh hoàng và tàn nhẫn. Một “Đại Lộ Kinh Hoàng” dài 9 cây số. Chúng đã giết hàng vạn đồng bào và trẻ em vô tội. Quân Bắc Việt la hoảng lên là Không Lực VNCH chơi “Bom Nguyên Tử bỏ túi”. Tướng John D. Lavelle và Tướng Homer Smith đã cho Skyraiders VNCH, vác CBU-55 tiêu diệt đoàn quân xâm lăng, bẻ gãy chiến dịch “Nguyễn Huệ” trong trứng nước.

NGÀY CUỐI 9/4/1972 CỦA TUẦN LỄ PD-518 THAM CHIẾN “MÙA HÈ ĐỎ LỬA”.

Hôm nay phi đội tôi nghỉ off. Tôi ngủ trễ, không theo anh em đi phố ăn sáng. Chuông điện thoại Biệt đội reo lúc 6 giờ 45, tôi bốc máy, bên đầu giây tiếng Tư Lệnh SĐ1/KQ gọi, yêu cầu Khu Trục lên gấp vì 2 căn cứ Ái Tử và Phượng Hoàng đã bị over-run đêm hôm qua, Bộ Chỉ Huy tiền phương phải di tản về Quảng Trị, hiện có 6 tăng T-54 tiến về Quảng Trị.

Tôi chạy ra bảng Phi lệnh hành quân hôm nay: “Phi Tuần đầu PL# 11 leader là Đại úy Trần Thế Vinh, đang đi ăn sáng dưới phố, chỉ có một mình tôi ở trailer, Phi đội tôi off hôm nay, khi anh em về tôi sẽ cho lên ngay, thưa Tư Lệnh!”

Tướng Tư Lệnh ra lệnh: “Tôi biết anh là Phi Đội Trưởng phi đội #3. Phi đội của anh đã bay 3 ngày rồi, hôm nay off, nhưng tình hình bắt buộc; 6 tăng T-54 sau khi đã ‘ập xập’ Ái Tử, đang hướng về Quảng Trị, các anh không lên thì tối nay chúng bò tới Quảng Trị! Tôi yêu cầu anh lên ngay!”

Tôi do dự trả lời: “Thưa Tư Lệnh, SOP Khu Trục không thể đi oanh kích một mình được (phải có hai phi cơ mới là một Phi Tuần nhẹ).”

Tôi nói tiếp: “Nếu Tư Lệnh muốn, Tôi sẽ cất cánh ngay, để lại note cho bất cứ phi công nào về sớm, thấy note của tôi cất cánh ngay, tôi đợi số 2 trên trời, khi joint thành 1 Phi Tuần, sẽ đi đánh ngay!”

Tướng Tư Lệnh dịu giọng nói: “OK! Tôi muốn nghe tiếng máy bay của anh cất cánh ngay lập tức!”

Tôi cúp máy chạy ngay ra phi đạo, đá hai cục gỗ chặn bánh đáp, leo vô cockpit (phòng lái), mở máy, gọi đài kiểm soát phi trường xin cất cánh khẩn cấp; đài OK, cho hướng phi đạo, tôi rouser ra taxi way cất cánh ngay, thời gian không quá 5 phút. Tiếng động cơ vang tới Tư Lệnh và các anh em đang ăn dưới phố. Họ phóng lên xe về gấp và tôi đã joint-up với Đại úy Phan Quang Tuấn, để cùng đi tiêu diệt 6 T-54 tại Ái Tử.

Từ trên cao, tôi thấy khói bụi mờ mịt của 6 T-54 trên Quốc Lộ, đi hàng chữ nhất. Tôi đưa Phi Tuần queo phải, away với tăng địch, để chúng tưởng tôi đi đánh chỗ khác. Tôi hướng dẫn Phi Tuần bay ngược chiều tăng địch xuống thấp, bay 2 phút ở cao độ 500 bộ, queo trái đưa số #2 vào vị thế bay sát cánh để chuẩn bị thả bom ở cao độ thấp. Đánh truy kích, Armament switch ON, xong set collimateur. Lúc Phi Tuần bay đung Quốc Lộ, tôi queo trái, line up với Quốc Lộ. Khi thấy khói bụi của xích xe tăng, tôi kéo phi cơ lên 1500 bộ, khi chầm đở hồng ngoại tuyến của máy nhắm vào đúng tâm, tôi ra lệnh bằng radio: “Phi Long 11 Bingo!” cả 2 phi cơ đều bấm 8 lần trên nút bom; và 16 quả bom nổ tuần tự rời cánh, rải đều trên 6 tăng địch.

Hết bom Phi Tuần chui xuống thấp, bay “rase mottes” 500 bộ ra khỏi vùng oanh kích về đáp; để lại sau lưng 16 tiếng nổ kinh hoàng và bức tường lửa phủ chụp lên 6 xe tăng địch.

Tiếng phi công Quan Sát báo cáo DBA: “Phi Long 11 đã ‘Bull Eyes’ (đánh trúng đích) 3 T-54 và 2 chiếc khác bị sức ép của bom lăn kên xuống ruộng, chổng bốn vó lên trời.”

Trên đường về đáp, Đại úy Tuấn bấm máy gọi leader: “Chạy Captain Hà nghe! Ông bay safe quá! Đánh lén kiểu này không sướng, không đã tay!”

Tôi bấm máy trả lời: “Là leader giỏi không phải là diệt được tăng nhiều, mà là oanh kích hiệu quả tốt, cần nhất là phải bảo vệ cho Wingman và cho chính mình!”

Vừa vào parking, tôi đã thấy **Đại úy Trần Thế Vinh** và ông Wingman là **Đại úy Phan Công Định** ra phi cơ. Tôi leo ra khỏi cockpit xuống gặp các ông.

Briefing: “Tôi đánh 6 chiếc T-54, hạ được 3 và 2 chiếc khác lật gong!” Trên đường về FAC báo: “Ở đâu lại lù lù xuất hiện thêm 4 T-54 nữa! PL 11 về xin 1 phi vụ nữa, bây giờ bọn chúng 5 tầng đi hàng ngang, thấy mà ngứa mắt!”

Tôi nói với Vinh: “*Tôi biết ông là phi công giỏi! Ráng giữ sinh mạng đừng đùa với súng đạn. Tôi thấy tụi nó đi hàng dọc nên đánh truy kích từ sau trước, đánh lén thế mà cũng chôm được 3 cưa, còn 2 anh kia lặn kênh ra ruộng, báo cho bạn biết là phòng không rất nặng!*”

Đại úy Vinh trả lời: “*Tao là Tăng Killer mà! 5 chiếc thì 5 chiếc, lo gì ba cái lẻ tẻ!*”

Tinh thần Vinh rất sung mãn, hào khí ngất trời, chính tay tôi cầm nón bay đưa anh lên phi cơ, giúp anh cài giầy seat belt và giầy shoulder-harness. Tôi bắt tay Vinh, chúc “Victory” và không quên một câu dí dỏm: “Đào đạt, có em nhí nào cần, tao take care cho!”

Vinh cười, giơ tay chào tôi theo kiểu nhà binh, anh mở máy...

Tại phòng hành quân SĐ1/KQ, tôi và Phan Quang Tuấn đang báo cáo kết quả hậu phi, bỗng nghe tiếng phi công Quan Sát làm việc với Phi Tuàn Trần Thế Vinh, la lên trên tần số UHF: “**Phi Long 21 bị bắn rớt, lao cắm đầu xuống ruộng, không thấy phi công nhảy dù**”. Tôi quay qua sĩ quan trực: “Anh ghi lên bảng hành quân, Tôi, Phi Long 09, đi test chiếc Khu Trục bị Thủy–điều chảy, OK!” Tôi nhảy lên chiếc AD–6 đi test, bay thẳng ra mục tiêu của Vinh oanh kích, nhào xuống chỗ Vinh bị bắn rớt. Tôi nghe thấy tiếng Phụng Hoàng 11 lên rescue Phi Long 21, leader là Thiếu tá Hồng Khắc San, wingman là Đại úy Nguyễn Thế Quy.

Tôi liên lạc Phi Long 22 là Đại úy Phan Công Định hỏi chi tiết oanh kích, Định cho biết: “*Cất cánh lên 10 phút là thấy 5 tầng T–54 sắp hàng ngang, Vinh bay lại, liền từ 4000 bộ phóng xuống, mỗi pass thả hai trái bom, sau bốn pass hết bom, Vinh còn ‘hãng say’ nhào xuống bắn cà–nông 20ly, làm cú chót. Khi anh nghiêng cánh 90 độ vào trục oanh kích, đã đưa cả phần lưng hứng trọn làn mưa đạn của cả trăm họng súng, từ dưới đất bắn lên phòng lái. Định thấy phi cơ lead mất control, phi cơ lao thẳng cắm sâu xuống ruộng. Tôi bay sát mặt đất ngang qua chỗ phi cơ Vinh đâm xuống quan sát, thấy khu ruộng bị nát bậy, lú ra chút đuôi AD–6. Tôi gọi Định chờ tôi đưa về đáp và làm low pass qua chỗ Vinh rớt, lắc cánh chào tạm biệt. Không quên mở canopy thấy gói thuốc lá ‘Lucky’ (trong túi áo bên cánh tay trái) cho Vinh. Vinh đã ra đi làm ‘Kiếp người hùng’ với ‘Cái quan tài biết bay’, thật bi tráng, thật oai hùng... Mắt tôi ươn ướt, nhớ lại lúc Vinh lên phi cơ, tôi cầm nón bay, giúp Vinh gài seat belt, còn dờn đùa hỏi: ‘Bạn có đào nhí gì cần tôi take care cho!’ Vinh nghênh mặt lên nói: ‘Bỏ đi tám, Bà xã tao có bầu 5 tháng rồi, gái giếc con mẹ gì!’ Nào ngờ đâu, đây lại là phi vụ cuối cùng của anh và cũng là chỉ mình tôi biết được chỗ Vinh nằm...”*

KẾT THÚC 1 TUẦN LỄ PHI ĐOÀN KT–518 THAM CHIẾN “MÙA HÈ ĐỎ LỬA”.

Phi Đoàn 518 rất hãnh diện hạ được ngót 100 tầng T–54 (PT–76 không kể) và tiêu diệt đoàn quân xâm lăng vượt vĩ tuyến 17.

Riêng Vinh Tô Tô hạ 21 chiếc và “xoi tái” thêm 4 chiếc T–54 cho phi vụ cuối, trước khi chịu nằm xuống.

Đổi lại chúng tôi mất 3 Skyraiders. Chiếc thứ hai do Thiếu tá Hùng PĐT, vừa đáp Đà Nẵng, thấy đàn em “Đánh Tăng” vui quá, chịu không nổi cũng phóng lên tham chiến, có lẽ tụi Vẹm “hử” được cánh chim đầu đàn nên “Xịt cho 1 trái SA–2” bắn cháy máy, phải nhảy dù thoát nạn. Chiếc thứ 3 bị bắn rớt, vào chiều ngày cuối. Đại úy Phan Quang Tuấn chỉ huy Phi Tuàn chót, đánh 2 tầng T–54 tại căn cứ Phụng Hoàng đang bị công hãm, có tầng yểm trợ. Khi chuẩn bị vào vòng bắn, wingman #2 nghe leader report “In HOT” mà

không thấy số #1 kéo lên. Số #2 hoảng quá gọi số #1 trên tần số 5 lần mà không thấy số #1 trả lời, số #2 bay vòng vòng tìm leader. Phi cơ số #1 vẫn “bật vô âm tín!”. Trời bắt đầu tối nên số #2 phải về đáp, báo cáo leader Phi Long 41 bị mất tích.

Tướng Võ Nguyên Giáp, sau “Mùa hè đỏ lửa”, vì đoàn quân xâm lăng bị Phi Đoàn 518 đánh tan. Tướng Giáp được thăng chức “Tu Lệnh Xưởng Đẻ!” và cuộc đời đi vào bóng tối.

Còn phía Hoa Kỳ, Tướng 4 sao John D. Lavelle được điều về Mỹ, ra hội đồng kỷ luật (Tòa Án Binh), để điều trần trước Quốc Hội về tội “Bất tuân lệnh Quốc Hội, đã đưa chiến tranh VN leo thang, trang bị bom CBU-55 cho VNAF, tiêu diệt đoàn quân xâm lăng và cũng để dẫn mặt ‘Bắc Bộ Phủ!’”. Tướng John D. Lavelle bị lột 2 sao và ép phải giải ngũ.

Cuối năm 2015, Tướng John D. Lavelle đã được phục hồi 4 sao vì toà 5 góc Pentagon bạch hoá rửa oan cho Tướng Lavelle: leo thang chiến tranh VN và tiêu diệt tiềm lực chiến tranh của BV, dưới lệnh của Tổng Thống Nixon.

Tham chiến “Mùa hè đỏ lửa” đã minh chứng khả năng, kỹ thuật đánh bom chuyên nghiệp của các phi công Khu Trục VNCH, và chính các phi công này đã làm cho chiếc Khu Trục Cơ Skyraider có giá trị vượt bậc, nổi tiếng vậy!

**Phi Long PHẠM NGỌC HÀ,
PD-518**

Ý kiến cho bài đọc xin nhấn vào đây => (“Mùa Hè Đỏ Lửa” – Phi Đoàn Khu Trục 518 VNCH Nhập Cuộc)

Nguồn: <https://hoiquanphidung.com/echo/index.php/vnaf/item/283-mua-he-d-l-a-phi-doan-khu-tr-c-518-vnch-nh-p-cu-c-phi-long-ph-m-ng-c-ha-pd-518>

Nguồn: Internet eMail by Tat Thang Vu chuyên

Đăng ngày Chúa Nhật, May 24, 2020
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH